

Ирен Кривошиева &
Николай Николов

ЗАКЛЮЧЕНА В ДРУГИЯ

Автори: *Ирен Кривошиева, Николай Николов*
Редактор *Надежда Делева*
Художник *Велико Пенчев*
Технически редактор *Стефка Иванова*

Формат 60x90/16. Печ. коли 25

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
София, бул. „Цариградско шосе“ № 47, етаж 1;
тел.: 971-99-18
Разпространение – тел.: 846-75-29
e-mail:office@trud.cc
www.trud.cc
www.znam.bg

Печат „Бет Принт“ ООД

© Ирен Кривошиева, Николай Николов, автори, 2015 г.
© Велико Пенчев, художник, 2015 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2015 г.

ISBN 978-954-398-405-3

Ирен Кривошиева &
Николай Николов

ЗАКЛЮЧЕНА В ДРУГИЯ

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **trud**, 2015 г.

На прага на вратата-смърт той успокои себе си, отпусна тялото си и рече:

Боже, аз съм грешен!

Сомалия. Български телевизионен екип от журналист и оператор, охранявани от десет въоръжени мъже, влязоха в рибарското селище Ейл, в района на което сомалийските пирати гържаха отвлечените търговски кораби. Екипът стъпи на морския бряг, засне три чакащи откупа си кораба, взе интервюта с няколко от местните човечеци и подгонен от страха, се качи в джиповете. Въпреки изричното предупреждение на водача им да не го прави, операторът снимаше през прозореца на колата. В окото на камерата попадна група местни мъже, един от тях се разгневи, взе камък и го запрати по колата. Охраната спря колите и влезе в ръкопашен бой с мъжа. От селището дотичаха други мъже с автомати АК-47 в ръка. Започна стрелба, водачът на журналистите крещеше на оператора:

- Спри да снимаш!!! Казах ти да не снимаш!!! Махни я тази камера!!!

Изстрелите продължаваха и телевизионният екип се сви на задната седалка с пълното убеждение, че краят на живота им ще е след секунди. Операторът дойде на себе си и прогледна! През отворената пред очите му врата на смъртта видя, че го очакват, за да даде сметка за живота си на земята и изрече в себе си:

- Боже, аз съм грешен! Но за едно те моля! Моля те, позволи ми да усетя смъртта, да усетя как душата се отделя от тялото! – отпусна се на седалката, фокусира вниманието си върху тялото си и зачака куршума.

Заклучена в другия

- Няма ли да я започнеш тази книга? Цяла година само говориш, че ще я пишеш! - укорително каза той и към края на октомври. Тя затрака по клавиатурата на компютъра.

Писа, писа и затръбци, че книгата излиза през месец януари, но той неочаквано натисна спирачката. Тя започна скрито да го обвинява за провала на плановете си.

Тя за всичко търсеше неговото мнение. Така бе и за книгата. Искаше той да чете писаното, но в същото време се страхуваше. Той също се боеше от написаното и си придаваше вид на незаинтересуван, от което Тя изпадаше в нервни колебания. Той дори не бе прочел първата ѝ книга в истинския смисъл. Преди две години прехвърли първите няколко страници, заклеими я като сестра на жълтите вестници и я захвърли.

А преди месец-два се престаши пред непосилната за него тежест на откровението, от което той бягаше като дявол от молитва, и препускайки по диагонал на страниците, я прочете.

- Не искаш ли да прочетеш поне началото? - попита го Тя за новата книга, а и още не му бе споделила намерението си да сложи в нея дневниците от пътуванията му.

След два дни упоритостта му отстъпи и склони да стори исканото. А Тя затрепери в очакване на винаги неочакваните му реакции. Изненадващо на нейните опасения, той, вместо да се разгневи на разказа за другия, остана спокоен, но гушата му навлече грехата на тъгата и огорчението и събуди съвестта у нея. Написа му.

„Дълбоко се срамувам от всичко, което съм извършила. Моля за прошка теб като единствения ми близък човек. Моля Бог за прошка. Ако някой върви или се опитва да върви по твърдия път, то това си ти. Мен ме е срам. Срам ме е.“

Съвсем скоро Николай захвърли тъжната греха, подаде ѝ ръка и двамата тръгнаха да разсъбличат душите си.

Така и започна тази книга.

1.

Римлянката

8 май 2012

В пурпурния залез бе спрял слаб, почти прозрачен силует на жена. Ръката на жената леко се повдигна, пресече небето и погали всичко наоколо. Тялото я последва и разкри млада жена в римски одежди. Приклоненото ѝ лице се повдигна. Смирена светлина от искрящия ѝ синьозелен поглед заля сивата равнина наоколо. Докъдето той стигаше, не се мяркаше нищо живо, само пръст и надгробни плочи. Прилежно подредени, лъскавочерни, равни надгробни плочи. Не беше зима, нито лято, нито пролет или есен. Безсезоние!

Жената, следвана от силуета, си тръгна плавно и в пълно равновесие през тесните улеи между гробовете. Устата ѝ мълвеше имена на мъже – Роберт, Баул, Велизарий, Дантес, Соломон, Фотий, а ехото ги повтаряше.

Стигна до един пресен гроб, още непокрит, и произнесе ясно името Томас. Докато все още то отзвучаваше от устата ѝ, тя се изправи пред една врата и леко, спокойно натиска дръжката. Приплъзна се през отвора ѝ и попадна в съвременно обзаведен хол, разделен на две с портал. Зад него се мярнаха две сенки. Едната от тях се приближи до портала и със скърцане го отвори. Появи се слаб, висок мъж на средна възраст със светли очи, гола глава, скулесто лице и орлов нос, следван от друг, среден на ръст и с размити черти.

– Как си? Какво става? Забавих ли се много? – попита той нежно и загрижено застиналата пред него безмълвна жена и преди да получи отговор, съвсем тихичко прошепна на мъжа зад гърба му.

– Благодаря, съжалявам, че не стана.

– Е, как така, Ерик, наистина ли не стана? – прозвуча гласът на жената. – Ти не вярваш, затова!

Ерик повдигна с усмивка рамене, хвана я за ръка и я поведе към изхода.

– Довиждане, пак ще се отбием! – извика Тя. – Сигурна съм, че ще помогне.

Двамата напуснаха приземния етаж, преминаха през малко дворче с желязна врата, която ги отпрати на уличка, отрупана с коли.

Докато той крачеше с отмерени, вътрешно забавени широки крачки и бе над четирийсет, нейната походка бе спретната и момичешка.

Свиха рязко и влязоха в кафене, в което явно са сядали неведнъж. Сервитьорката ги разпозна, но не им се зарадва особено.

– Обичайното кафе с мляко – каза той.

– А на мен? О, почакай! Да, един чай и едно коняче, най-просто! – жената прекъсна сервитьорката, която автоматично заизрежда марки коняци.

– Невероятно! Няма да повярваш! Как изглеждам? – занарежда тя в минутата, в която останаха сами.

– Чудесно, както винаги, нали знаеш колко те харесвам и колко те обичам... – занарежда той.

– Не, не, сериозно те питам, приличам ли ти на римлянка?

– Римлянка? Не! Защо? Не ми приличаш или поне не си облечена така.

– Имах необикновено преживяване, изпаднах в унес. Нали на теб вътре зад порталната врата ти правеха сеанс, регресия и докато чаках, чувах какво ти говорят. Изведнъж се видях като римлянка сред поле от гробове.

– Спокойно, не се тревожи! – уравновесено каза Ерик. – Подействало е на теб вместо на мен.

Ерик имаше ясно философско обяснение за всичко, подкрепено с много, много дълга цветна история и в нея винаги имаше една друга производна история. Така се получаваше дърво от истории с безкрайни разклонения.

В тях цитираните автори се преплитаха. Ту философ (неизбежно Сократ като любимец), ту писател, Роберт М. Пърсиг (друг любим) и т.н.

Той разказваше меко и гладко, много рядко спираше, дори и Тя да се опитваше да го прекъсне, или ако се случеше да забрави мисълта си, вмъкваше цяла нова история, докато се сети, и след нея пак започваше оттам, откъдето е спрял.

Вън се смрачаваше, а той каканижеше равно и успиващо разказите си, редувани с негови философски заключения.

Тя седеше спокойна на канапе с изправен гръб и лека чупка в кръста. Косата ѝ бе вдигната и покрита с бяла дантелена шапка. Дрехата ѝ също бе в светли тонове, преливащи се бежаво, зимно бяло и

екрю, отрупана с дантели. Лицето ѝ изразяваше онази смиреност и покой на млада жена, чиито сърце и тяло са в очакване на сигурно щастие.

Наоколо ѝ бе кристално ясно и радостно шумно.

В широко отворената врата се вписа млад, добре облечен, видимо заможен господин. Тялото му излъчваше увереност и самота. След като се поклони отдалече на всички, той пристъпи в широката просторна стая, обрамчена с портални врати, които гледат към озеленен парк. Целуна почтително ръка на всяка от дамите и спря продължителен поглед на нея. Обля го нейната излъчваща благост, откритост и като че възприятията им се сляха за миг и те естествено се понесоха към градината.

Озоваха се изведнъж сами, заобиколени с дървета, далеч от всички и всичко в опасна близост. Тя му разказа за годеника си, когото очакваше да се завърне от дълго пътуване. А той я наблюдаваше и си мислеше: „Какво съвършенство – ум, точност, женственост, съобразителност, практична непрактичност. Не съм си представял, че може всичко това да е в една жена, едно човешко същество.“ С всяка крачка той се изумяваше от нея, а всеки неин поглед стягаше ниско долу слабините му и заливаше разтуптяното му сърце в горещина.

– Кога се връща годеникът ви? – попита той с изненадващо чужд глас.

– След 3 месеца.

– Може ли да ми позволите да ви видя пак и ако разрешите, да си поговорим отново?

– Да, разбира се, с удоволствие! – спокойно отвърна Тя.

Когато доближаваха къщата, насъбралите се хора се разшумяха. Те бяха научили вече за неговото посещение и името му се шушнеша наред тях. *Вертер! Вертер!*

Бе твърде известен сред артистичните среди.

Развълнуван и в нежелание да се среща или говори с никого освен с нея, той побърза да се извини и напусна любопитните погледи.

Защо ли в главата на младата годеница звучаха неговите думи и като че ли той освети нещо мрачно за нея.

В следващите дни Тя се мъчеше да пропъди мисълта за Вертер и се уверяваше, че интересът и любопитството ѝ са събудени само от сладостното равновесие на разказите му и сладкодумния му изказ, а не от мъжа Вертер. Опитваше се да замени събуденото от него чувство с обещаната вярност към годеника си и така изтекоха три месеца като един миг.

Когато годеникът ѝ се върна, Вертер беше вече така влюбен в нея, че надмина всички очаквания за себе си. Още не можеше да си представи съчетанието на ум, логика, бързина и воля, както и досетливост и ненаатрапчивост, наравно с чисто женска слабост, нежност и крехка несигурност. Колкото по-силна бе любовта му към мечтаното съвършено същество, толкова и по-дълбока бе мъката от загубата му.

Не можеше да си представи, че ще е далеч от нея и за миг. Затова се запозна с годеника ѝ и тримата станаха приятели и прекарваха много време заедно. Така болката му ставаше нетърпима, но поне можеше да я вижда.

– Отплеснах ли се? – попита Ерик.

– За кое? – отвърна Тя.

– Ти не ме слушаш вече, както обикновено.

– О не, не, слушам, слушам. А какво стана по-нататък с Вертер?

– Самоуби се! Всъщност не мислиш ли, че самоубийството е като останалите болести, които хващат човека? За тях защо не наказва Господ? Ще ти дам книгата „Страданията на младия Вертер“ да прочетеш, интересно е. Всичко в човешкия свят се повтаря... Не ти ли прилича на нашата история. Макар че ти не признаваш дори на себе си, но в теб ни носиш и двамата – и мен, и него. Не можеш да го изтриеш, още те пали.

Тя се замисли и отплува към нейния любим Николай, който вече година бе в Индия и не даваше знак дали ще дойде скоро. Тъгата я грабваше често в прегръдките си и породената липса от неговото отсъствие тя наричаше *любов*.

Упорито се мъчеше да се убеди, че Ерик ще е нейната половина, която търсеше цял живот. Но винаги, когато ситуация, случка, място, име я отвеждаха при другия, огън заливаше корема ѝ, мисълта ѝ спираше, само сърцето ѝ туптеше.

С Ерик се бяха срещнали през декември, 7–8 месеца след заминаването на Николай за Индия.

Тя тъкмо бе издала автобиографичната си книга „Моят грях“ и се бе завърнала от Непал, където имаше не много приятна среща с Николай и курс по медитация, а сега се запъгваше към постоянното за последните 20 години местожителство – Нейпълс, Америка.

Мястото на срещата бе кафенето на бившия ѝ съпруг Роберт.

Късно вечерта, след поредната вечеря с майка ѝ, двете случайно минаха по уличката, където бе кафенето му, съвсем близо до дома на майка ѝ, и го забелязаха вътре.

Тя се сети, че не му бе дала копие от книгата си, а Роберт заемаше съществено място в нея. А и винаги усещаше гъделичкане по цялото си тяло, когато имаше възможност да разбишка чувствата си, дали от скука или заради предизвикателството за нови усещания... кой знае.

И ето че спря колата зад завоя, взе една книга, каза на майка си, че ще се върне скоро, все още ѝ даваше отчет, и влезе в кафенето. То бе твърде малко, побираше едва две масички и няколко стола, приповдигнати от гръмкия етикет VIP, или преведено на езика на Роберт, само за избрани човеци с особени заслуги.

Още с влизането забеляза мъж, седнал на едната маса с лице към вратата, загърбил всички останали на бара, много изправен и вперил поглед в една точка някъде навън. Нямаше никого на масата му, макар че останалите се блъскаха и прескачаха зад него, без да го докосват. Роберт, с присъщите му сарказъм и надменност, изплетени в защитна обвивка срещу евентуално нараняване, я посрещна с полуусмивка.

– О, Мадона, тук се влиза само с членски карти! Но за теб ще направя изключение! – подигравателно подхвърли той.

– Дойдох да ти подаря книгата си! – каза Тя благо и леко уплашено и, без да пита, седна на масата до самотния изолиран господин. Още ѝ държеше страха от времето на брака им.

Роберт също приседна до тях.

– Защо не ме почерпиш? Няма да се охарчиш! – набра сили Тя. Евреин по произход и дух, Роберт се издържаше в последните двадесет години от малкото кафененце, което бе негова собственост, и той много умело го управляваше, така че да има финансова свобода. Навремето, при смените на режима, бе заменил гарсоньерата си за него.

– Какво искаш, уиски?

– Да, от твоето! – стрелна го Тя.

– Добре! Въпреки че струва малко повече от книгата ти, но от мен да мине...

Ненадейно в словесната престрелка се намеси и господинът, на чиято маса те и двамата седяха, унесени в заяждане.

– Струва!?! Ти виждаш така. Тя не вижда така. А за мен то е нищо, не го виждам, дори и не зная какво е. Всичко е заключено във вниманието на другите. Аз формирам в главата си вниманието на другите към мен и то се превръща в моя идолски бог от воняща плът. Всички мои мисли и действия са заключени там. Затова и се върти

така човечеството. Между себе си контролира, определя, назовава и ръководи. Ние всички сме това, което другите виждат от нас, ние се стараем да не разрушим представите на другите за нас. Така стриктно се придържаме към тяхната представа, че в никакъв случай не искаме да ги разочароваме. И така всички се къпем в общото бласто на човекоугодничеството. А ако посегнем да видим себе си такива каквито сме, каквито Господ ни е сътворил без намеса на другите, да изтрием отпечатъка от миналото и да не се ръководим от очакванията на тези, които ни заобикалят и създават и от които зависим, то тогава ще сме свободни и другите ще кажат: „Не можем да те познаем, какво е станало с теб?“. А ние ще сме се познали най-после. Но само ако насочим вниманието си извън другите, ще победим... и ще сме във вечната любов.

– Ерик – представи се той, като едва сега отвърна главата си от точката, в която бе вперил поглед.

– Bravo! Въпреки че го не разбрах! Мисленето не е за мен! Ама ми стана любопитно. Каква гладка, мека, пухкава и успокояваща мисъл тече от вас.

– Аз! – отвърна закачливо Тя.

– Опппааааа!!! – намеси се Роберт. – Та той никога с никого не говори. А с теб...? Отвори си устата... Ясно, 6-и съпруг. Внимавай, Ерик, приятелю мой, аз наистина те обичам.

Ерик посрещна загрижеността му с мълчание, без да извърне глава към никого.

– Да отида да донеса една книга за вас, че да ви стане ясно онова „Аз“ и тъкмо ще ви я разпиша.

Тя скочи, без да чака потвърждение, отиде до колата, взе книгата, седна и написа:

„Е, как да съумеет да се съхраним, без да се съхраняваме?“ 21 декември 2011

Написа и телефона си. Думите му ѝ се сториха близки, може би защото търсеше начин да избяга от болката си, нанесена от Николай с неговото заминаване, и се оглеждаше с надежда да изпита отново онова силно чувство към друг. И може би той е точно този друг. Точно той – Ерик!

И така след още няколко разменени словосъчетания, в които Тя разбра, че Ерик следва „Философия“ последна година и му остават още един изпит и дипломна работа и че е сам в търсенето на свободата, Тя остана с мисълта, че може би той е този, с когото най-после ще достигне до мечтаното „пълно сливане“.

Роберт, първият ѝ съпруг, не можеше да излекува още болката и разочарованието си. Животът му изтичаше с усещането за загуба, а мъката от преглъщането ѝ го тласкаше към ярост и негодувание. След тази среща той остана напълно убеден, че запознанството на Ерик с бившата му съпруга излага приятеля му на сериозна опасност. Как да спаси приятеля си, сам не знаеше. Само знаеше, че ако тя пламне, той ще изгори.

Само след два дни Тя заминаваше за Америка и точно в този ден Ерик се обади, нямаше как да се видят. Късно вечерта размениха няколко объркани есемеса, Тя от хотелската самотна стая в Германия, а той от студената си стая. Не разбраха нищо един за друг. Тя си знаеше, че рано или късно ще бъдат заедно. Връзката им бе оставена на съдбата.

2.

Самотно многоlogue

В Америка я чакаха бъркотиите от един приключил семеен живот. Последният ѝ съпруг Томас, с когото се бяха развели току-що и който бе пристигнал обратно от България, нямаше къде да живее, защото бяха продали семейната си къща, а Тя имаше жилище, останало от родителите ѝ. А жилището на Томас в България бе дадено под наем.

И ето че както започне, така и продължава. Мъка и то все заради пустите му нужди. Покрив, кола, ядене. Нужда свързва и разделя хората и съпрузите.

Тя се опитваше да компенсира с всичко вината, която бе заседнала в гърлото ѝ. Вина, че се бе влюбила безумно в Николай и се реши на развод. Въпреки че отношенията ѝ с Томас бяха стигнали до непоносимост, може би при проява на малко търпимост и вяра, каквито Тя сега осъзнаваше в себе си, можеше да се предотврати разводът. Може би, може би... Но има ли някой, който да има надежди за миналото.

Сега Тя обича. Но него го нямаше. Бе заминал за Индия, без да остави и парченце надежда за скорошно връщане.

Ето затова Тя се хвърли в бъркотията на Америка с мисълта, че този непознат странник, философът Ерик, е възможно със силната си любов да излекува болката ѝ по Николай.

Томас не пропускаше случай да ѝ напомня нейните грехове. Бе изключително способен да я дразни, а и не преставаше да оплаква положението си, с което засилваше вината ѝ.

Така в задоволяване на тези битови нужди в компанията на бившия си съпруг и един приятел – Дъмби, който вече втора зима прекарваше под нейния покрив на топло във Флорида, изтекоха три месеца. Разбира се, той си плащаше, докато вече разведеният неин бивш съпруг не плащаше нищо.

Дъмби бе колоритна личност, „извънземен“ с много земни интереси и умения, основното от които бе да прекарва живота си леко

и винаги на топло. Доведе приятелката си американка и се започна лагериуването. Всеки дърпаше чергата към себе си, какво да се яде, колко да се спи, какво да се прави, кой кого да отведе или доведе с единствената кола на разположение. Томас с вражда и раздори се интересуваше единствено от любимата си водка, колко е останало от снощи, кой е купил последната бутилка и кой колко е изпил от нея. За разлика от него Дъмби подбираше храната си много внимателно, разхождаше се по плажа, играеше йога, но пък се стимулираше и с малко водка на обяд и още малко за вечеря.

Ако човек се остави на течението, може в дребни грижи и малки радости, опрени на изминали събития, да потъне и прескочи живота си. А и слънцето във Флорида не залязва и хвърля усмивки и на най-намръщените хора.

Бе забавно и забравно време.

А от другата страна на Океана Ерик не боравеше с компютър, само с писалка, тетрадка и книги, много книги. Бе скаран с техниката и с него нямаше никаква връзка, само един телефон, на който Тя изпрати няколко есемеса, без да получи отговор.

През самотното и многолюдно време в къщата ѝ Тя се мъчеше да твори. Пишеше колонки за български сайт във вид на смешни и злостнодневни описания на американската действителност.

Рядко се чуваше с Николай. Писмата му бяха по-скоро укорителни или наставнически, но не и любовни, заклиняха се в главата ѝ и Тя ги преболедуваше. Тя лесно изпадаше в заблуда, беше ѝ навик да тръгва по чужда пътека и дори да искаше да тръгне по нов път, да се промени, да се откъсне от стария си житейски кръг и да преобърне всичко, денят я повличаше и я връщаше обратно.

Добре че амбицията ѝ за телевизионно шоу и страстта* ѝ към славата, която естествено ѝ липсваше в Америка, я изпратиха обратно в България само след три месеца. Месец март бе хубаво пролетно начало за плановете ѝ и Ерик бе неизменна част от тях.

Веднага след като се върна, тя му написа съобщение:

„Тук съм. Питам дали оттук започва краят на света или съм се объркала“.

– Не, за малко да изпуснем началото му! – обади се той по телефона. – Хайде, ако искаш да се видим, зад двореца има едно кафене. Ще те чакам там, а ти когато дойдеш.

* „Страст“ на старобългарски означава болка и страдание – бел. авт.

Той обичаше да прекарва часове в изолация сред шума на кафене и имаше множество любими, които посещаваше.

Тя винаги закъсняваше за лични срещи, а за работа се мобилизираще и дори пристигаше по-рано от уречения час. Този път, противно на маниера си, бе точна – от любопитство ли, от надежда ли, или от двете. Влезе в кафенето и го зърна веднага.

Сега го видя за първи път.

Стори ѝ се като безжизнена скулптура. Усмивката му бе замръзнала, тялото му неподвижно, изправено. Пръстите и краката му дълги и слаби. Движенията бавни и премерени, като че всеки момент ще се изпадне в транс. Говореше тихо и гласът му идваше от негов собствен свят. Заинтригувана от различието му, Тя скочи във възбудата на загадката, наелектризирана от гъделичканията по тялото си. А видът му, недопускащ доближаване и фамилиарничене, я вбесяваше и настървяваше. Натрапчивата мисъл за Николай се замъгляваше от силното ѝ желание да разкрие този другия – дали той да не е онази непрестанно търсена вечна любов.

– Знаеш ли? Срецнах те миналата година – занарежда той, – близо до мола, беше с малко бяло кученце. Познах те веднага, от филмите ти, не се бе променила. Същото детско закачливо излъчване и тази тъга, така добре замаскирана в слава и усмивки.

Тя имаше около тридесет филма и бе достатъчно известна на хората, дори и да не живееше в последните двадесет години в България. Разбира се, известността ѝ се свързваше напоследък с петте ѝ брака и със сина ѝ, чийто баща бе най-популярният и обичан местен актьор и политик Соломон. Но както Америка казва, „няма лоша реклама“.

– О, да, като че си спомням! – артистично излъга Тя.

– Беше в ранния следобед на един летен ден, аз бях с три четвърти панталони и широкопола шапка.

– Сещам се. Не бях ли много тъжна тогава? – тя се сети, че това бе скоро след заминаването на Николай. – Да, наистина си спомням!

Имаше маниер да казва „да“ за всичко и на всеки.

Ако ставаше въпрос за книги, то Тя ги бе чела и активно се включваше и с налучкване успяваше да разкаже за някога прочетеното. Ако е за човек, познаваше го. Ако е за филм, гледала го бе. Ако е за място, ходила бе. Така се чувстваше жива и приета от всички. Актьорската ѝ природа забушува и Тя се впусна в разкази, които потвърждаваха значимостта и известността ѝ. Откакто Николай бе

заминал, се бе разклатила увереността ѝ, а тя се утвърждаваше с интереса на другите към нея. Сега лека-полека си я възстановяваше, усещаше харесване към актрисата Тя и дишаше по-леко.

– Върнах се вкъщи – продължи подробно той – и споделих с приятелите, които живеят с мен: „Видях онази актриса от филма „Хотел „Централ“. Изглежда чудесно, дори по-добре. Всъщност този филм е един от любимите ми, а с героинята имам много общо. Гледам го много често, имам го вкъщи на диск.

„Почитател! Точно обратното на Николай!“ – помисли си Тя и се зарадва.

Но неочаквано за нея той подскочи в любимото си море.

– Виж всичко, което ни заобикаля. Всяка една частица наричаме Предмет. Има ли нещо, което да не наричаме „предмет“? Наричаме предмети множество неща, които се обобщават в едно понятие. Ето, казваме предмет на действие. Предметът на нашия разговор, а също и тази чаша е предмет с определени от нас функции и форми. И после наблюдаваме с едната част на способността другата част. Отразителната способност ни отличава от другите живи същества. Ние прехвърляме цялото си внимание в тази способност, то е в отражение, опосредстван контакт. През общите понятия пренагласяваме своето възприятие, така както са направени понятията според тяхното естество. Ако можем да погледнем зад това, което сме определили извън него, извън културата, защото ние, хората, сме културата. Под култура разбирам начина, по който бива разработвана човекостта, за да се превърне в човек, който е културен феномен и представлява по-скоро общото внимание или съзнанието за вниманието към нас.

За Нея думата култура означаваше просто книга, театър, маниери, а той явно влагаше друг смисъл. Словото му се лееше плавно и будеше у нея приказна загадка. Докато говореше, Тя го наблюдаваше внимателно и лека-полека като от облак изплуваха картини от живота му.

Гладка, бяла кожа и бръсната глава. Облечен в широки, добре подбрани неевтини дрехи в особен стил с много джобове. Пристягаше се високо над кръста с колан, на който носеше мъжка чантичка. На врата му имаше дебел сребърен синджир, а на безименния му пръст сребърен пръстен, който с елегантен жест побутваше от време на време.

– От малък съм искал „да се измъкна“. Да се измъкна от страданието, наречено живот. Да се измъкна от мъката, болестта и старостта, а смъртта да ми бъде приятел. Когато бях на около десет

години, една нощ се опитах да избягам. Ние всички, аз баща ми и майка ми, спяхме в една стая, стеснена малко в средата. И така, легнах си вечерта и понеже знам, че майка ми усеща дори всяко мое вдишане, започнах да се движа към вратата милиметър по милиметър, плъзгайки се по пода, и бях сигурен, че нощта ще ми стигне, за да се добера до целта. Призори се бях вече доближил до вратата, майка ми ме усети и всичките ми усилия отидоха на вятъра.

– Защо си искал да бягаш? Не разбирам от какво?

– Аз обичах моите родители, но и ги чувствах като чужди. И все пак успях да избягам с един мой приятел от училище. Бях в седми клас. Стигнахме с влака до Станке Димитров, сега Дупница, и оттам се скрихме в една гора до едно село, но приятелят ми се изплаши и трябваше да се върнем.

– Аз не исках да се отлепям от моите родители. Дори и после, като започнах да се женя, винаги се връщах при тях. Дори браковете ми не издържаха, защото бе време да се прибирам у дома при мама, с която споделях всички случки и несгоди на семейния си живот, и тя така се настройваше срещу съпруга ми, че веднага бе готова да ме разведе.

– Личи ти. Сладко глезена си. Къщата, в която съм се родил и израснал, е през Перловската река от другата страна на апартамента, в който ти каза, че живееш. А на мястото на твоя блок имаше фабрика, играл съм там много.

– А да, да, не е ли до онази кръчма „Край реката“, в която висеше бившият ми мъж.

– Да, точно. Там и сега има останали няколко стари къщи, но нашите ги бутнаха, уж за да строят път, и така и не го построиха. Платиха ни мижави пари за мястото и ни дадоха да си купим един апартамент наблизко, на улица „Цар Симеон“. Така беше – тъжно въздъхна той. – А в двора ни имаше толкова много цветя и едно дърво, на което обичах да се катеря.

Изведнъж пред очите ѝ застана едно самотно, слабичко хлапе, което вижда всичко в прозрачни приказни краски.

„Зайченцето бяло, цял ден си играло в близката горичка със една сърничка“ – от кухнята се носеше тих уплашен детски глас. Гласът леко се засилваше с времето и се превръщаше в звуков щит. Навън бе топла вечер, а песничката натрапчиво режеше въздуха и се чуваше все по-високо и по-високо.

– Пееш ли си Ерик? – попита с отварянето на кухненската врата висок мъж на средна възраст. – Май те е страх?

– Да, страх ме е! Има толкова много сенки тук, движат се и говорят!

Ерик бе на не повече от 5 години, а баща му го бе оставил в кухнята, за да вземе една книга с приказки от хола.

– Сега ще им прочетем една приказка – каза той с усмивка – и те ще се укротят.

Баща му знаеше добре за особените, не съвсем детски понякога реакции на сина си, и казваше тъжно:

– Не си за този свят ти, сине! Не си играеш с другите деца, лежиш сам в леглото, загледан в синьо-зеленото перде, а очите ти изразяват мъдрост, неприсъща на дете. Твоят свят е светът на приказките, само там можеш да откриеш твоята принцеса, която търсиш и за която мечтаеш.

– Защо? – тихичко с напирасци сълзи в очите попита Ерик, като мислеше, че е разочаровал баща си, когото така силно обичаше.

– Как помниш всички подробности, свързани с миналото си? – върна се тя от разходката в детството му. – Току-що те видях като малко уплашено детенце! – Той остана някъде там в старата кухня, а тя се огледа наоколо.

– Ей, знаеш ли, ние сме тук вече няколко часа и то само на едно кафе. Всички хора са си тръгнали и аз дори не съм забелязала. Хайде да ставаме, че ще ни изгонят.

– Няма! Те са свикнали с мен и с моето стоене на по едно кафе с часове, но щом искаш, хайде!

Излязоха. Той неловко, с треперещи пръсти, я хвана за ръката. Тя подхвъркваше, усещайки зараждащия се флирт.

– Знаеш ли, аз говоря с много малко хора, дори в работата си, трудно се съгласувам с тях, особено с жените.

– Съгласуваш? Странен израз! Любовта е огън, а не сухо съгласуване. Не си ли обичал? Не си ли живял с жена? Влюбвал ли си се?

– Не, не съм. Харесвал съм много жени, имал съм много приятели, но не съм бил с никоя, само с проститутки, много на брой.

– Проститутки? – шокирано попита Тя. – Как така проститутки, че тук има ли проститутки?

– Разбира се, че има, защо да няма! Не исках да се обвързвам с никого, но ходех при проститутки, защото имах нужда от жена – той направи дълга пауза, като че се чудеше дали да сподели онова, което е най-важно за него. – Аз имам друг път, друга задача и по него вървя сам, защото той е за сам. Е, ако срещна някоя, с която да се съ-

гласуваме и тя да иска да върви по същия път, да, но е невъзможно, поне засега. Затова и употребявам тази дума „съгласуване“, защото пътят го изисква. Нужни са концентрация и много дисциплина. Това е път към свободата. Старите индианци са го открили преди две хиляди години, сега ние просто можем да го следваме.

– Не разбрах! – каза тя. – Аз знам, че сам човек, половин човек, макар че не винаги двама правят цял.

Бяха вече стигнали до входа на нейния блок и бе много късно, а той ставаше всяка сутрин в пет часа и после цял ден работеше. Спряха се и без целувка, а само с поклащане един към друг се разделиха недоизказани, но последва дълъг есемес разговор до ранна сутрин.

Всеки ден след работа те се срещаха, дълго разговаряха в кафенето и се разделяха с целувка. Той не даваше знак за повече от приятелско съгласуване, а Тя бе научена от мама, че мъжът прави първата стъпка. Искаше ѝ се да го убеди, че ще съумеят да се съгласуват рано или късно. Слушаше и учеше онова, което той ѝ разкриваше за пътя на индианците към свободата, и наистина, разказът му я заинтригуваше живо. Започна да чете книгите за индианския магьоснически път към свободата на Карлос Кастанеда, които Ерик ѝ даваше. Първоначално не разбираше прочетеното, но лека-полека то ѝ ставаше близко. Осъзнаваше, че всеки си има своя собствена автогилотина и сам ежедневно си остри ножа. Конструкцията, на която ножът стои, е построена от родители, общество, събития от миналото, мечти за бъдещето и т.н. Индианците открили пътя за освобождение от автогилотината чрез прегледа на живота като начин на съзнателно и разумно повторно изживяване на миналото.

„Разбрала съм поне малко какво е съгласуваност между двама! – си казваше Тя, водена от женската си амбиция. – Да приемеш като свое онова, което другият търси и следва.“

Знаеше, че ако Ерик я пожелае някога, то той по рицарски обричаше себе си и сърцето си на неговата избраница. Тя бе моделирана от света така, че ако един мъж не я пожелае както мъж пожелава жена, то тя не е обичана. А страстта ѝ бе да бъде обичана. Вторият ѝ съпруг казваше: „Ти си като черна дупка, поглъщаш любов и никога не ти е достатъчна!“ Истина бе, затова и Николай бе така здраво вкопана болка в сърцето ѝ, защото не чувстваше да е желана от него.

Не след дълго Ерик я пожела, както тя желаше, и заживяха заедно в нейното жилище.

Малко трудно бе за нея да се отдаде изцяло на неговата кауза за намиране на свободата по магьоснически начин. Бе изтощително да става в пет часа сутринта, за да прави с часове гимнастика, много четеше и много ѝ се говореше, а тя трябваше да разбира и да слуша. А светският живот продължаваше да я блазни. Обичаше шумни компании, кино, театър и разни сбирки, на които да покаже тоалети или просто да се покаже. Докато Ерик бе сам по рождение. Единственото му общуване бе индиректно с чужди непознати хора от кафенетата, в които прекарваше дълго време. Влизаше трудно в контакт с хора, а и си бе наумил, че няма защо – те просто не се съгласуваха с него.

Времето се въртеше в кръг. Неговата дипломна работа се отдачаваше с пропускането на сроковете, а нейните планове се хлъзгаха през дните.

През всичкото време, през което те бяха неразделни, ги делеше мисълта за Николай. Той продължаваше да ѝ пише от време на време, даже се обаждаше по Скайп. В такива случаи те се разделяха, Ерик потъваше в себе си, за да не ѝ попречи, а тя го изтриваше от съвестта си. Писмата и разговорите с Николай поддържаха жива любовта ѝ и я караха да върти всичко, което им се бе случило отново и отново в главата си, за да открие причината за неговото заминаване. Все още не разбираше защо тръгна и липсата на отговор не ѝ даваше мира. Всеки будеше заспалите дяволи у другия. Тя премисляше всяка своя дума, преди да я напише, но пак успяваше да го вбеси. Раздираше се от силно желание да го има и същевременно да го няма. Неудовлетвореният ѝ копнеж към получаване на внимание и ласки ѝ помогна да се потопи в кипящата и спасяваща, лепкава любов на Ерик от света на човеците. Такава любов, която не би могла да потуши нейната към Николай. В душата си тя остана с него такъв, какъвто го почувства за първи път.